

HỒI 685

Trí Thắng Bí Quyết

T huyên của Từ Tử Lăng vào xế chiều hôm đó đã đến Chung Ly. Trần thủ Chung Ly là Bốc Thiên Chí vừa nghe tin ra nghênh đón, không đợi Từ Tử Lăng mở lời, đã vui mừng báo tin: “Thuyền đội của Tổng phiệt chủ từ năm ngày trước từ Đại Giang xuôi qua Vận Hà, nhắm thẳng Trần Lưu, theo tin tức truyền về, Lý Thế Tích giả bộ không địch nổi, ngay đêm đã lui về Khai Phong, Phiệt chủ nhận ra kế dụ địch của Lý Thế Tích, tự mình dẫn ba vạn tinh binh đi chi viện cho Thiệu soái.”

Mọi người nghe thế tinh thần đều phấn chấn, mọi ưu tư trong lòng bỗng chốc sạch không, thần sắc Lôi Cửu Chỉ giờ đã có nét tươi sáng.

Từ Tử Lăng hỏi: “Khấu Trọng ở đâu?”

Bốc Thiên Chí đáp: “Thiệu soái ở Thiên Thành Hiệp dựng trại kháng địch, tất cả đều nhờ vào vào Thiệu soái chống cự mười vạn đại quân của Lý Thế Dân, Trần Lưu mới phòng thủ được đến lúc trắng tròn, chờ đại quân thủy sư của Tổng gia đến giải vây.”

Từ Tử Lăng khẽ lẩm nhẩm hai lần: “Thiên Thành Hiệp...”, bỗng giật mình nói: “Không ngờ tiểu tử lại nghĩ ra nơi hiểm địa này.”

Thần sắc của Bốc Thiên Chí thoáng nét ảm đạm, buồn rầu nói: “Chẳng qua Thiệu soái tổn thất trầm trọng, những người cũ của Vương Thế Sung theo người từ Lạc Dạng đến đó hầu như thương vong gần hết, chỉ còn lại ba người Vương Huyền Thứ, Bạt Dã Cương cùng Hình Nguyên Chân, ngay cả Dương công cũng bất hạnh trận vong.”

Từ Tử Lăng lặng thinh không nói, chiến tranh đều như thế, có ai tránh được mất mát lớn lao! Bất luận thắng làm vua, thua làm giặc, đều phải trả cái giá rất đắt, thảm cảnh kịch liệt máu rơi lầy đất lúc đó đều có thể tưởng tượng ra.

Không biết từ lúc nào, gã đã nghĩ đến sự tàn khốc của chiến tranh.

Bốc Thiên Chí biết trong lòng gã đau đớn, muốn làm cho gã phân tâm, liền hỏi: “Không biết có Hàn huynh cùng vợ con đến đây không?”

Cùng đi trên thuyền ngoài các huynh đệ chèo thuyền, chỉ có Lôi Cửu Chỉ, Hầu Hi Bạch và Từ Tử Lăng. Lôi Cửu Chỉ hành sự cẩn mật, đã sớm báo cho Bốc Thiên Chí biết họ sẽ tới.

Từ Tử Lăng thở dài một tiếng, thành khẩn nói: “Chí thúc! Trên thuyền ngoài một nhà ba người của Hàn huynh, còn có Vân bang chủ, hy vọng Chí thúc nể mặt tiểu đệ mà không tính gì đến ân oán trước đây với nàng. Nàng cũng đã quyết liệt với Hương gia, quyết tâm toàn lực giúp bọn ta đối phó Hương Ngọc Sơn.”

Bốc Thiên Chí nghe thế sững sờ, một lát sau mới cười khở: “Ả rơi vào hoàn cảnh ngày hôm nay, sao lại còn đối xử tốt với ả làm gì nữa. Cự Kinh Bang vốn đã không còn tồn tại, hy vọng ả hiểu rõ điều này.”

Từ Tử Lăng đáp: “Nàng ấy phải hiểu rõ hơn ai hết, xin Chí thúc gắng chiếu cố. Tiểu đệ và Hi Bạch cùng một vị bằng hữu phải lên đường đến Bành Lương ngay, cả nhà Hàn huynh cùng Vân bang chủ tạm thời ở lại Chung Ly, Lôi đại ca sẽ giải thích mọi chuyện với Chí thúc.”

Bốc Thiên Chí nghĩ rằng gã muốn đến Bành Lương gặp Khấu Trọng, gật đầu nói: “Mọi chuyện để ta lo, ở địa bàn của ta không ai có thể hại đến một cọng lông của họ. Ôi! Nói cho đúng, ta chưa từng nghĩ qua sẽ có cơ hội toàn quyền quản lý một tòa thành lớn như Chung Ly, tất cả đều nhờ Thiếu soái cùng Tử Lăng mang lại cả.”

Từ Tử Lăng kéo ông ta sang một bên hỏi: “Trần công và Bạt Phong Hàn không sao chứ?”

Bốc Thiên Chí đáp: “Bạt gia đương nhiên không có chuyện gì, đột vây đến Trần Lưu báo tin, còn dẫn viện quân đến phía nam Thiên Thành Hiệp cùng hội sư với Thiếu soái. Nghe lời Bạt gia, son trại do Trần công thiết kế, cứ yên tâm! Ta hiểu rõ Trần công, ông ta là người rất có phúc khí, vào sinh ra tử bao nhiêu lần vẫn bình an.”

Từ Tử Lăng nhẹ đi nửa nỗi lo, hạ giọng nói: “Chí thúc có thể giúp tiểu đệ một chuyện, đến phòng mời nàng ta ra đây không, để nàng khỏi mất mặt, bởi vì tiểu đệ không muốn nàng ta theo đến Bành Lương.”

Bốc Thiên Chí cười mỉm đáp: “Nam tử hán đại trượng phu, có gì ngay cả chút dũng khí đó cũng không có? Được! Ta sẽ đến đó nói chuyện với ả, rồi đưa ả vào thành.”, dứt lời liền đi vào trong khoang thuyền, Lôi Cửu Chỉ dẫn đường.

Hầu Hi Bạch đến cạnh Từ Tử Lăng, thấy gã đang đứng ngăn người nhìn Chung Ly thành trên bờ bắc Hoài Thủy, như đang có tâm sự.

Hầu Hi Bạch tò mò hỏi: “Tử Lăng nghĩ gì thế? Chuyện của Kỷ Thiển không cần phải lo, người tiểu đệ hân thưởng nhất chính là nàng.”

Từ Tử Lăng từ tốn đáp: “Tiểu đệ không nghĩ đến Kỷ Thiển, mà chính là hậu quả của việc Tống Khuyết hỗ trợ Khấu Trọng, không biết có làm cho Lý Đường bại vong tức thì rút chạy không.”

Hầu Hi Bạch nghi hoặc hỏi: “Tử Lăng dựa vào đâu mà khẳng định như vậy? Lý phiệt có Quan Trung hiểm trở, Trường An, Lạc Dương kiên cố, Đại Hà thuận tiện, tiến công hay lui về thủ đều chiếm hết địa lợi. Lý Thế Dân hiện giờ là thống soái phòng thủ thiên nghệ nhất trong thiên hạ, dù Khấu Trọng có Tống Khuyết hỗ trợ cũng không thể trong thời gian ngắn mà công hãm cả hai thành này.”

Từ Tử Lăng khẽ thở dài: “Khấu Trọng căn bản không dụng binh tấn công Lạc Dương, mà trực tiếp nhập quan đánh Trường An, thì ngay cả Lý Thế Dân thủ thành cũng khó mà chịu nổi ba ngày.”

Hầu Hi Bạch giật mình, cố kềm giọng thật thấp: “Dương Công Bảo Khố, phải không?”

Từ Tử Lăng cười khố: “Phi Huyền mà cũng nở phản bội ta sao?”

Hầu Hi Bạch ngạc nhiên hỏi: “Phi Huyền vì sao mà phản bội huynh? Thậm chí khi nàng buộc phải phản bội huynh, thì việc này với Dương Công Bảo Khố có gì quan hệ đâu?”

Từ Tử Lăng lắc đầu không đáp, nét cười trên mặt đầy vẻ khố sở.

Vì sự tồn vong của Lý Thế Dân, Sư Phi Huyền có buộc phải tiết lộ bí mật của Dương Công bảo tàng không? Trong tình huống bình thường, nàng đương nhiên không cần làm thế, nhưng giống như lời Thạch Chi Hiền nói, nàng hay sư tôn Phạm Thanh Huệ đều không có lựa chọn nào khác.

oOo

Tại chỗ trống cạnh soái tướng, Khấu Trọng, Bạt Phong Hàn, Ma Thường, Bạch Văn Nguyên, Hình Nguyên Chân, Trần Lão Mưu, Vương Huyền Thứ, Tiểu Hạc Nhi cùng Bạt Dã Cương cùng ngồi quanh đồng lửa cháy hừng hực, thưởng thức mấy món ăn thủ hạ dâng lên, cảm giác đời sống đang tiếp diễn dâng tràn.

Bọn họ chẳng mấy may lo lắng đến an nguy bản thân vì bên ngoài đại quân của Tống Khuyết đã bày trận khắp bốn phương tám hướng, bảo vệ chặt chẽ. Những người còn sống rời khỏi Thiên Thành Hiệp chỉ vồn vẹn ba nghìn hai trăm năm mươi người, đa số đã bị thương, lại phải vất vả nửa ngày đường, ai nấy đều đã mệt mỏi bất kham, cần nghỉ ngơi dưỡng sức.

Tiểu Hạc Nhi quần lầy Vương Huyền Thứ hóng chuyện, khiến y hơi lúng túng, không thể để tâm lắng nghe, mọi người đều giả như mất mù tai điếc.

Chỉ có mình Trần Lão Mưu chú ý đến, lão quay sang Vương huyền thứ nở nụ cười tinh quái: "Tiểu Hạc Nhi trở lại thân phận nữ nhi, nhất định là một tiểu cô nương xinh đẹp vô cùng, lão già này nói không sai chứ hả?"

Mặt Vương Huyền thứ đỏ bừng đến tận mang tan, ho khan đáp: "Tiểu điệt chưa từng thấy qua."

Da mặt của Tiểu Hạc Nhi hiển nhiên dày hơn y nhiều, liếc Trần Lão Mưu rồi ghé tai y nói nhỏ vài câu, khiến y càng thêm khổ sở.

Trần Lão Mưu vẫn không chịu tha, cười khà khà bảo: "Ta đã nghe được Tiểu Hạc Nhi nói gì rồi."

Tiểu Hạc Nhi không bị lão lừa, cười toe toét đáp: "Trần công bịa chuyện, ta không tin lão nghe được."

Trần Lão Mưu tự hào nói: "Đôi tai của ta nổi danh trong thiên hạ là thuận phong nhĩ, người lúc nãy nói với Huyền Thứ công tử rằng một ngày nào đó nô gia mặc quần áo của nữ nhân để cho công tử nhìn cho rõ đúng không?" Mấy lời cuối cùng, lão nhại theo thần thái và giọng điệu thiếu nữ của Tiểu Hạc Nhi mà thuật lại, khiến cho mặt nàng nhất thời đỏ hồng bật cười bẽn lẽn.

Bạt Phong Hàn bật cười: "Quả nhiên là đặt điều.". Lời đó thốt ra, mọi người đều hiểu Bạt Phong Hàn mới là người đã nghe được những lời Tiểu Hạc Nhi nói vào tai Vương Huyền Thứ.

Trần Lão Mưu vui mừng nói: "Hạc Nhi nói gì? Mau thuật lại xem nào."

Tiểu Hạc Nhi ngăn lại: "Bạt đại ca không phải là người tốt."

Bạt Phong Hàn cười nhẹ đáp: "Trước giờ chưa ai coi ta là người tốt, ta cũng không muốn làm người tốt. Bất quá chuyện này ta phá lệ một lần, vì tiểu cô nương mà giữ kín bí mật."

Khấu Trọng cảm thấy lòng mình ấm áp, Bạt Phong Hàn lần đầu tương ngộ và bây giờ dường như hoàn toàn khác nhau. Lúc trước Bạt Phong Hàn độc ác, lãnh khốc vô tình, đối với bất cứ ai cũng không chịu nhường, bây giờ lại là một vị hảo huynh đệ xả thân vì bạn bè.

Mặt Vương Huyền Thứ cũng đã ứng đỏ, Tiểu Hạc Nhi nhướn mắt khẽ cảnh cáo Bạt Phong Hàn, nét mặt lại lộ ra nét vui vẻ, thần thái ngây thơ khả ái vô cùng.

Trần Lão Mưu sống lâu đã thành tinh nên cười khà khà: "Ta nói có sai đâu! Chỉ cần nhìn thần sắc của Tiểu Thứ, cũng biết được hẳn chẳng những đã thấy qua, mà còn.....! Hầy, không nói nữa, lão phu cũng phá lệ giữ bí mật cho các ngươi vậy."

Vương Huyền Thứ không chịu nổi nữa, bèn cầu xin: "Trần công xin tha cho tiểu đệ!"

Bạt Phong Hàn đột nhiên nói: "Các vị, ta cùng các vị chia tay nhau một khoảng thời gian, chờ đến ngày đánh Lạc Dương, sẽ cùng kề vai sát cánh."

Mọi người đều ngạc nhiên, chỉ có Khấu Trọng dường như đã liệu trước chuyện này nên gật đầu: "Không phải là trở về biên ải đó chứ? Huynh làm cách nào về kịp?"

Bạt Phong Hàn lắc đầu đáp: "Ta sẽ dừng lại ở Trung nguyên một thời gian, vẫn còn mấy món nợ. Nhưng nếu Tử Lăng xảy ra cơ sự gì, ta nhất định đại khai sát giới."

Khấu Trọng cười nói: "Tử Lăng nhất định là không có chuyện gì, nếu không hẳn nhất định đến kiểm đệ báo mộng, kể lẽ oan khuất."

Tiểu Hạc Nhi rằng đánh vào nhau lập cập, rõ ràng đang nghĩ đến việc sau khi người ta chết sẽ biến thành quỷ hồn.

Trần Lão Mưu gùm càng già càng cay, nhíu mày hỏi: "Tiểu Bạt nợ người ta cái gì thế? Người không phải quá nhân rồi nên tìm người đánh nhau đó chứ."

Bạt Phong Hàn nhẹ đáp: "Ta nợ người ta món nợ ân tình."

Khấu Trọng không hiểu: "Nợ ân tình à?"

Bạt Phong Hàn vươn vai đứng lên, hai mắt bắn ra thần sắc vô cùng phức tạp, nói: "Tối nan cô phụ mỹ nhân ân, Huyền Thứ công tử cần nhớ kỹ lời này. Tiểu cô nương có được một cặp chân dài hiếm thấy, trang điểm lên nhất định làm người ta phải động lòng."

Mọi người biết gã nói đi là đi, liền vội vàng đứng cả dậy.

Khấu Trọng giơ tay nắm chặt bàn tay thô ráp của gã: "Các người tiếp tục đàm đạo, để ta đại diện mọi người tiễn lão Bạt một đoạn đường."

Dứt lời liền buông tay, cùng Bạt Phong Hàn sánh vai rời khỏi doanh trại, ngang qua doanh trướng của Tổng gia quân, binh sĩ Tổng gia đều cúi mình kính cẩn vái chào, hiển nhiên vô cùng sùng bái và tôn kính hai gã.

Đến đầu núi kế cận doanh trại, Khấu Trọng cười nhẹ nói: "Tiểu đệ không tấn công Lạc Dương, nhưng ngày mà lão ca ngươi nghe nói đệ đoạt được Hán Trung, thì lập tức lên đường đến hội hợp, nếu không sẽ bỏ qua trận chiến hoành tráng ở nội thành Trường An."

Bạt Phong Hàn ngạc nhiên hỏi: "Đệ chuẩn bị đánh Trường An? Đệ dựa vào cái gì mà có đảm lược đó?"

Hai mắt Khấu Trọng ẩn hiện thần quang, trầm giọng: "Đáp án chính là Dương Công Bảo Khố. Huynh nên biết năm xưa Dương Tổ kiến tạo bảo khố, mục đích là vào lúc khẩn cấp có thể lập lại Đại Tùy, đến giờ phút này đổi qua Lý Đường thì tác dụng cũng không hề cải biến, trong bảo khố không kể một lượng lớn vũ khí, còn có một mạng lưới địa đạo quán thông nội ngoại thành. Đối với đệ, Trường An chẳng qua là một tòa thành không phòng bị, khi Lý Uyên còn ở trên long sàng cùng Doãn Đức phi, Trương Tiếp dư tìm mộng đẹp, người của bọn ta chiếm những cứ điểm trọng yếu trong thành, mở hết các cửa thành, như thế bọn ta mười phần nắm chắc, tất thắng không sai."

Bạt Phong Hàn động dung hỏi: "Tổng Khuyết có biết chuyện này không?"

Khấu Trọng đáp: "Tai vách mạch rừng, đệ không có cơ hội bẩm báo qua với lão nhân gia."

Bạt Phong Hàn hỏi: "Ngoài Tử Tử Lăng, còn ai biết được bí mật của Dương Công Bảo Khố?"

Khấu Trọng gãi đầu đáp: "Những huynh đệ ở Song Long bang đã theo đệ lâu năm quyết không bán đứng. Bất quá, Loan Loan có đến bảo khố, nhưng đệ tin rằng nàng sẽ không phản bội."

Bạt Phong Hàn nhăn tít chân mày hỏi: "Đệ tin nhiệm Loan Loan?"

Khấu Trọng vỗ mạnh lên đầu vai gã, đáp: "Đương nhiên là tin. Bởi vì nàng đối với Tử Lăng một dạ chân tình, hại đệ cũng chính là hại Tử Lăng, ngoài ra nàng không còn muốn quan tâm đến chuyện của bọn ta nữa, đối nghịch với bọn ta có lợi gì đâu?"

Bạt Phong Hàn cười: "Nếu có người biết được địa đạo, đệ có quay về Hán Trung, đi đến chân trời góc biển truy sát Loan Loan không?"

Khấu Trọng lắc đầu đáp: "Tình huống như thế nhất định không thể xảy ra, nhưng lão ca vẫn chưa nói cho đệ biết phải đi vì món nợ ân tình gì?"

Bạt Phong Hàn thở dài nói: "Ta phải giết Biên Bất Phụ, chuyện này ta đã đáp ứng với Uyển Tinh."

Khấu Trọng ngây ngốc nói: "Đông Minh công chúa! Nàng phải lấy cái tên Thượng Minh khốn kiếp bụng dạ hẹp hòi đó, con mẹ nó, thật là một đóa hoa nhài cấm bãi cắt trâu mà."

Bạt Phong Hàn vỗ vỗ đầu vai gã, nói: "Bớt đông dài đi, đời người có tới tám chín phần là không như ý, những chuyện như thế của bọn ta so với mọi người còn ít hơn nhiều, ít ra bọn ta còn sống tốt. Huynh đệ trân trọng.", gã dứt lời liền cất bước ra đi.

Khấu Trọng ngây người nhìn theo bóng hình Bạt Phong Hàn ngày càng xa dần, trong lòng hiện lên gương mặt ngọc của Tống Ngọc Trí, tâm tư giao động mãnh liệt, gã thở dài quay mặt về doanh trướng của Tống Khuyết mà đi tới.

oOo

Thuyền đi qua quan khẩu của Lương Đô, được hai chiến hạm của Thiếu Soái quân bảo hộ trước sau.

Thiếu Soái quân đã lấy được Trần Lưu, thành ra từ Giang Đô đến Vận Hà đều do Thiếu Soái quân hoàn toàn khống chế, những thuyền không được phê chuẩn đừng mong đi qua.

Từ Tử Lăng có thể tưởng tượng được Thiếu Soái quân ngồi trên thủy sư thuyền được mới kiến tạo, cùng phối hợp với đội thủy sư có thể hô mưa gọi gió của Tống gia, thế lực của Khấu Trọng sẽ như mạng lưới nhện phủ trùm Vận Hà, Hoài Thủy cùng Đại Giang lan đến mạn nam Lạc Dương, chiếm cứ hết các trọng trấn chiến lược về quân sự gom về thành một khối, không phải thần phục vận mệnh, chờ người khác đến giết mổ.

Gã nằm trên giường suy nghĩ lung tung, không cách gì bình tĩnh lại được.

Tống Khuyết ra mặt trợ giúp Khấu Trọng tranh bá thiên hạ, Khấu Trọng lại vì chuyện Đâu Kiến Đức bị xử tử, Dương công cùng những tướng sĩ theo gã trận vong mà kết thành mối huyết cừu không thể giải khai cùng Lý Đường, cuộc chiến gã công nhập Quan Trung không thể không diễn ra.

Chỉ khi Khấu Trọng lên làm hoàng đế, thế lực tà ác của Ma môn và Hương gia mới bị triệt để diệt trừ, đồng thời đánh lui bọn lang sói Đột Quyết đang giương mắt hổ dòm ngó bờ cõi.

Việc này bao gồm cả bản thân gã trong đó, không ai có thể nghịch chuyển tình thế phát triển, tất nhiên, trong tình huống như vậy, Phi Huyền nhất định sẽ bỏ qua Lý Thế Dân, quay sang giúp Khấu Trọng?

Ôi! Điều này không thể nào xảy ra, nhưng liệu Phi Huyền có thể làm gì? Nàng có đem bí mật của Dương Công Bảo Khố nói cho Lý Thế Dân biết không? Nghĩ đến vấn đề đau đầu này, gã không còn muốn ngủ tí nào, khoác áo choàng lên, lên trên sàn thuyền.

Thân hình cao gầy đặc biệt của Âm Hiến Hạc xuất hiện ở đuôi thuyền.

Từ Tử Lăng thở dài một tiếng, cất bước đến cạnh y, hỏi: "Âm huynh ngủ không được sao?"

Âm Hiến Hạc chán nản đáp: "Ta mới vừa gặp ác mộng, ra đây hóng gió, hy vọng có thể phát tán tâm ma trong người."

Từ Tử Lăng hỏi: "Là mơ thấy lệnh muội?"

Âm Hiến Hạc gật đầu đáp: "Đó là một giấc mộng bất tường, Từ huynh xin thứ cho ta cũng không thể nói ra."

Từ Tử Lăng an ủi: "Mộng mị thường tương phản với hiện thực, ví như thấy đứa con ra trận của mình toàn thân đẹp đẽ, miệng cười như hoa nở về báo tin vui, thì chính là triệu chứng hung tin về người chết trận. Khấu Trọng thường có ác mộng bị địch nhân vây ráp không kháng cự được, nhưng cho tới giờ gã vẫn sống khỏe đó thôi."

Âm Hiến Hạc rung động nhìn gã, trầm giọng nói: "Từ huynh không cần phải an ủi ta! Sau khi xá muội bị bắt, ta không hề có một giấc mơ tốt lành, thậm chí nằm mộng thấy tình cảnh tươi đẹp khi muội muội và ta tương kiến, thì lúc tỉnh dậy lại là một cơn ác mộng khác."

Trong lòng Từ Tử Lăng chua xót, quyết tâm vì hảo bằng hữu này mà tìm cho ra muội tử của y, nói: "Đệ đương nhiên không dám hồ ngôn loạn ngữ về chuyện này, nhưng đệ vẫn có một thứ cảm giác nhất định rằng Âm huynh và lệnh muội sẽ đoàn tụ."

Mục quang của Âm Hiến Hạc lại chuyển sang nhìn nước sông, im lặng một hồi rồi nói: "Có phải là có vận mệnh hay không?"

Từ Tử Lăng cười khổ đáp: “Chỉ sợ không ai có thể khẳng định đáp án cho chuyện này. Con người khi còn trẻ, chuyện gì cũng không tin, chỉ tin vào chính bản thân mình, cho rằng có thể cải biến được mọi chuyện, vận mệnh do hai bàn tay mình tạo ra. Nhưng khi sự lịch duyệt tăng lên, ắt sẽ cảm thấy vô lực trước cái gọi là ‘mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên’! Cách duy nhất của bọn ta là bất luận tình cảnh ác liệt và tuyệt vọng thế nào, cũng phải giữ thái độ lạc quan, phấn đấu cho đến thời khắc tối hậu. Ngay cả khi Kỷ Thiện không thể giúp bọn ta tìm được tiểu muội, bọn ta cũng phải tìm cách khác.”

Âm thanh tán thưởng của Hầu Hi Bạch truyền từ phía sau tới: “Ví dụ như dùng một số tiền lớn để treo thưởng, tìm một người nào thông thạo hoạch định kế sách cho bọn ta, bất quá trong tình hình hiện nay, người như thế không phải dễ kiếm.”

Từ Tử Lăng đề nghị: “Tại sao không lấy tên Âm Hiến Hạc treo thưởng một ngàn hai trăm lượng hoàng kim cho ai tìm được Âm Tiểu Kỷ, nếu tiểu muội có thể vượt qua thâm uy của Hương gia, kiên quyết bảo trì danh tính, thì vào thời điểm này sẽ không đổi tên.”

Hai mắt Âm Hiến Hạc lập tức sáng rực: “Tại sao ta lại chưa từng thử biện pháp đơn giản này. Ôi! Bất quá biện pháp này nói dễ, nhưng làm mới khó, trừ phi là hoàng đế hiệu lệnh thiên hạ, chứ ai có thể thông hiểu toàn quốc mà tìm được một người?”

Từ Tử Lăng vui mừng: “Đó là bản sự của Khấu Trọng, bọn ta trước hết đến những địa bàn thuộc sở hữu của gã treo giải tìm người, mỗi khi gã chiếm được chỗ nào, trước hết là phải bố cáo treo thưởng tìm người, một ngàn hai trăm lượng hoàng kim phải nhỏ, đương nhiên chấn động thiên hạ, lệnh muội khi biết Âm huynh vẫn còn sống, tất sẽ đến tìm.”

Hầu Hi Bạch chen vào: “Biết đâu chừng có thể giữ lại được một ngàn hai trăm lượng hoàng kim đấy.”

Âm Hiến Hạc nghe thế tinh thần phấn chấn hẳn lên: “Vậy bọn ta có phải đến Trường An chăng?”

Từ Tử Lăng đáp: “Muốn tin này truyền ra toàn quốc, phải cần đến chín mươi ngày, bọn ta dùng cả hai cách để đạt được mục tiêu.”

Hầu Hi Bạch gật đầu nói: “Treo thưởng không phải là cách đảm bảo ổn thỏa chắc chắn, nếu như lệnh muội trú ở hương thôn hẻo lánh thì sao? Chỉ sợ không dễ tiếp nhận tin tức.”

Lòng Âm Hiến Hạc chùng xuống: “Nếu muội ấy sống ở đại thành như Lương Đô, Trần Lưu, nhận được tin này lập tức đến Trần Lưu, lại không gặp được ta, không phải...”

Hầu Hi Bạch cười lớn: “Âm huynh xem ra lo lắng đến loạn hồn rồi, chỉ cần lệnh muội đến được Trần Lưu, nhất định sẽ có người chiếu cố cho muội ấy thật tốt. Từ Trần Lưu đến Trường An tính cả đi lẫn về, với cước trình của bọn ta chỉ độ nửa tháng là mọi chuyện đều ổn thỏa hết.”

Âm Hiến Hạc đưa tay nắm chặt cánh tay hai gã, thấp giọng nói: “Ta quả tình rất cảm kích hai vị, chỉ cần xá muội còn trên nhân thế, một ngày nào đó ta nhất định phải tìm gặp được.”

- o O o -